

JUSTITSMINISTERIET

Civilafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 12. januar 2017
Kontor: Procesretskontoret
Sagsbeh: Emil Wetendorff Nørgaard
Sagsnr.: 2016-0030-5116
Dok.: 2171473

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 184 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 20. december 2016. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Lisbeth Bech Poulsen (SF).

Søren Pape Poulsen

/

Lars Solskov Lind

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 184 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren kommentere henvendelsen om dækning af sagsomkostninger, jf. REU alm. del - bilag 97 (internt) og Ugeskrift for Retsvæsen U.2016.3876 ”Selvmøder i småsag kunne ikke tilkendes sagsomkostninger til dækning af tidsforbrug til eget arbejde med sagen”?”

Svar:

1. Spørgsmålet drejer sig om en henvendelse vedrørende en konkret kendelse afsagt af Vestre Landsret den 31. august 2016 og trykt i Ugeskrift for Retsvæsen, årgang 2016, side 3876. Det fremgår af kendelsen, at sagen angik spørgsmålet om, hvorvidt en selvmøder (dvs. en part i en civil sag, der ikke er repræsenteret ved advokat mv.) kunne tilkendes sagsomkostninger i en såkaldt småsag til dækning af sit tidsforbrug til eget arbejde med sagen og udgifter til transport i forbindelse med sagen. Landsretten fandt under henvisning til forarbejderne til lov nr. 554 af 24. juni 2005 om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Sagsomkostninger, retshjælp og fri proces) ikke, at selvmøderen kunne få erstattet sit eget arbejde med sagen. Herefter, og da der ikke var fremlagt oplysninger om selvmøderens udgifter til transport i forbindelse med sagen, fandt landsretten, at modparten i sagen ikke skulle betale noget beløb i sagsomkostninger til selvmøderen.

2. Som justitsminister finder jeg det rigtigst ikke at kommentere den konkrete sag, der har været behandlet ved domstolene.

Generelt kan det dog oplyses, at reglerne om behandling af sager om mindre krav (såkaldte småsager) fremgår af retsplejelovens kapitel 39 (§§ 400-410).

Efter retsplejelovens § 408, stk. 1, fastsættes sagsomkostninger i småsager efter reglerne i retsplejelovens kapitel 30, jf. dog retsplejelovens § 408, stk. 2, der fastsætter visse grænser for dækning af udgifter til advokatbi-stand mv. i småsager.

Retsplejelovens kapitel 30 (§§ 311-322) indeholder regler om sagsomkostninger i civile sager.

Det fremgår af retsplejelovens § 312, stk. 1, at den tabende part skal erstatte modparten de udgifter, retssagen har påført modparten, medmindre parterne har aftalt andet.

Af retsplejelovens § 316, stk. 1, fremgår det, at som sagsomkostninger erstattes de udgifter, der har været fornødne til sagens forsvarlige udførelse. Udgifter til advokatbistand eller bistand fra en person, der i medfør af lovens § 260, stk. 5, erhvervsmæssigt eller i medfør af lovens § 260, stk. 6, repræsenterer en part, erstattes med et passende beløb, og øvrige udgifter erstattes fuldt ud.

Retsplejelovens kapitel 30 blev nyaffattet ved lov nr. 554 af 24. juni 2005 om ændring af retsplejeloven og forskellige andre love (Sagsomkostninger, retshjælp og fri proces). Loven bygger på Retsplejerådets betænkning nr. 1436/2004 om reform af den civile retspleje III (Adgang til domstolene).

For så vidt angår partens eget arbejde med sagen fremgår det bl.a. af bemærkningerne til lovforslaget, at Retsplejerådet henviste til, at privatpersoners eget arbejde ikke kan betegnes som en udgift eller et økonomisk tab. Retsplejerådet fandt ikke grundlag for at fravige det grundlæggende princip, at erstatning kun gives for det lidte økonomiske tab, og privatpersoner kunne allerede derfor efter Retsplejerådets opfattelse ikke få erstattet deres eget arbejde med sagen. Der henvises til afsnit 2.2 i lovforslag nr. L 132 af 30. marts 2005, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, s. 5522.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne til retsplejelovens § 316 i lovforslaget, at det afgørende kriterium for, om en udgift kan henregnes til sagsomkostningerne, er, om udgiften har været fornøden til sagens forsvarlige førelse. Som udgifter, der ikke bør dækkes som sagsomkostninger, nævnes bl.a. udgifter til transport, ophold og tabt arbejdsfortjeneste i forbindelse med deltagelse i retsmøder eller andre retsskridt, hvor parten er repræsenteret af advokat, og partens eget arbejde med sagen. Der henvises til bemærkningerne til § 316 i lovforslag nr. L 132 af 30. marts 2005, jf. Folketingstidende 2004-05 (2. samling), tillæg A, s. 5554.

3. På den anførte baggrund finder jeg ikke, at henvendelsen giver anledning til, at jeg foretager yderligere.